

СВЕТОТ ОТАДЕ

Шри Чинмој

СВЕТОТ ОТАДЕ

Сите права за ова издание се заштитени. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени и електронски медиуми или за друг вид јавна употреба или изведба без согласност на издавачот.

Издавач: Шри Чинмој Центар – Скопје

Наслов: „Светот Отаде“

Автор: Шри Чинмој

Наслов на оригиналот:

“The World Beyond”

by Sri Chinmoy

СОДРЖИНА

Дали смртта е крајот?	6
Кога ги губиме нашите блиски	15
Страв од смртта	25
Да се победи смртта	35
Смртта и умирањето	43
Страдање	49
Збогување со физичкото тело	55
Ново раѓање	61
Молитва за починатите	69
На Буда му требаат неколку семки од синап	77
Горејќи од тага	84
Смртта на синот на селанецот	91

ПРЕДГОВОР

Тој што го живее внатрешниот живот знае дека смртта е навистина негова соба за одмор. За него смртта е сè, освен исчезнување. Таа е значајно заминување.

Телото има смрт, но не и душата. Телото спие, душата лета. Душевно инспиративните зборови за смртта и душата во Багават Гита нè потсетуваат:

*Како што човек ги отфрла
старите алишта за нови,
така и жителот на телото, душата,
оставајќи ги настрана износените
тела,
влегува во нови тела.
Душата мигрира од тело во тело.
Оружје не може да ја расцепи душата,
ниту оган може да ја изеде,
ниту вода може да ја потопа,
ниту ветер може да ја исуши.*

Тоа е душата и тоа е она што се подразбира под постоењето на душата.

- Шри Чинмој

ДАЛИ СМРТТА Е КРАЈОТ?

*Време е за збогување;
играта на срцето сега ќе почне.
Знамето на Божествената Љубов ќе
лета денес на безграничното небо.
Сонцето, месечината,
бесмртната свест,
тајното богатство на
Бесконечноста,
самите Стапала на Свет-Господ,
благослов-пораката на далечниот Рај,
поплавата на ослободувањето,
домот на божествениот Нектар,
сè ќе биде обединето во срцето на
нашиот свет.*

Смртта не е крајот. Смртта никогаш не може да биде крајот.

Смртта е патот. Животот е патникот. Душата е водичот.

Кога патникот е изморен и исцрпен, водичот му дава инструкции на патникот да земе краток или долг одмор и тогаш патувањето на патникот повторно започнува.

Во духовниот живот, кога аспирантот не плаче за повисока светлина, блаженство и моќ, тоа е раѓањето на неговата смрт.

Во обичниот живот, кога човекот што не тежнее се прпелка во калта на незнаењето, тоа е вистинската победа на смртта.

Што можеме да научиме од внатрешниот живот, животот што го посакува поморот на смртта? Внатрешниот живот ни кажува дека животот е душевно скапоцен, дека времето е плодносно скапоцено.

Животот без тежнението на времето е безначаен.

Времето без тежнението на животот е бескорисно.

Нашиот ум мисли на смртта. Нашето срце мисли на животот. Нашата душа мисли на Бесмртноста. Умот и смртта може да бидат надминати. Срцето и животот може да бидат

проширени. Душата и Бесмртноста може да бидат исполнети.

Кога умот и смртта се надминати, човекот ќе има нов дом – Светлина, Светлината на Отадето.

Кога душата и Бесмртноста се исполнети, човекот ќе има нова цел – Блаженство, трансцеденталното Блаженство.

Денес човекот чувствува дека смртта е неизбежна неопходност.

Утре човекот ќе чувствува дека Бесмртноста е непогрешлива реалност.

За жал, повеќето од нас негуваат погрешни концепции за смртта. Мислиме дека смртта е нешто невообичаено, нешто деструктивно. Но треба да знаеме дека токму сега смртта е нешто природно, нормално и, до некој степен, неизбежно.

Во Багават Гита, Господ Кришна му кажува на Арџуна: „О Арџуна, сигурна е смртта за родените и сигурно е раѓањето за мртвите. Затоа тоа што е неизбежно не треба да биде причина за твојата тага.“

Чандогја Упанишадите ни кажуваат нешто значајно: „Кога ни се приближува часот на смртта, што треба да правиме? Треба да се засолниме во три возвишени мисли: неуни-

штливи сме; ништо никогаш не може да нè потресе; ние сме самата суштина на животот.“

Кога ни се приближува часот на смртта, ако чувствуваме дека никогаш не можеме да бидеме уништени, дека ништо не може да не потресе и дека сме самата суштина на животот, тогаш каде е тагата, каде е стравот, каде е смртта? Нема смрт.

Сарада Деви, сопругата на Шри Рамакришна, кажа нешто многу значајно. Таа кажа: „Разликата меѓу духовен човек и обичен човек е многу едноставна. Лесно можеш да ја знаеш разликата меѓу двајцата. Обичниот човек плаче и лее горчливи солзи кога му се приближува смртта; додека духовниот човек, ако е навистина духовен, ќе се смее и смее кога му се приближува смртта затоа што за него смртта е забава, ништо друго.“

Овде треба да кажеме дека духовниот човек влегува во Космичката Игра; станува свесен инструмент на Космичката Игра; затоа знае дека смртта не е исчезнување. Само е краток или долг одмор.

Повторно и повторно ќе треба да се враќаме во светот. Треба да работиме за Бог, овде на земјата. Нема бегство. Треба да го реализираме Највисокото овде на земјата.

Треба да го исполниме Највисокото овде на земјата. Бог нема да ни дозволи да го трошиме или расфрламе потенцијалот и можностите на душата. Невозможно.

Бесмртната изјава на Киплин гласи:
*„Тие ќе се вратат, повторно ќе се вратат,
се додека црвената Земја се врти.
Тој никогаш не потрошил
ни лист ни дрво.
Дали мислиш дека би трошел души?“*

Секој инкарнација нè води кон повисок живот, подобар живот. Ние сме во процесот на еволуција. Секоја инкарнација е едно скапило од скалата на еволуцијата. Човекот напредува свесно и несвесно. Но ако во секоја инкарнација прави напредок свесно, тогаш ја забрзува неговата духовна еволуција. Реализацијата ќе биде многу побрза за него отколку за тие што прават напредок несвесно.

Знаеме дека го започнавме нашето патување од минералниот живот, а потоа влеговме во растителниот живот. Потоа влеговме во животинското царство. Оттаму дојдовме во човечкиот свет. Но тоа не е крајот. Треба

да пораснеме во божествени битија. Освен и се додека не станеме божествени и преобразени, Бог нема да биде задоволен со нас. Тој може да се манифестира во нас и преку нас само кога сме целосно преобразени и целосно просветлени. Затоа кога мислиме на нашата еволуција, внатрешната еволуција и надворешната еволуција, треба да добиваме изобилна радост. Ништо не губиме, ништо, во таканаречената смрт.

Џалалудин Руми најубаво и најдушевно ни кажува за еволуцијата:

*„Умрев како камен и се издигнав
повторно како растение,
умрев како растение и се издигнав
како животно;
умрев како животно и се родив како
човек.
Зошто да се плашам? Што изгубив
со смртта?“*

Што е смртта после сè? Смртта е дете што спие. А што е животот? Животот е дете што игра, пее и танцува во секој момент пред Таткото. Смртта е детето што спие внатре во срцето на Внатрешниот Пилот. Животот е ин-

спирација. Животот е тежнение. Животот е реализација. Животот не е умот што прашува. Животот не е интелектуалниот ум. Животот не е игра на фрустрација. Не. Животот е пораката на божественото на земјата. Животот е свесен канал на Бог за да ја исполни божественоста во човештвото на земјата.

Има многу вистина во тоа што го кажува Конфучие: „Не го знаеме животот. Како може да ја знаеме смртта?“

Но сакам да кажам дека можеме да го знаеме животот. Ако го реализираме животот како Божјо отелотворение на Вистината, Светлината, Мирот и Блаженството, тогаш знаеме што е навистина животот и ја препознаваме смртта како ништо друго, туку одмор. Одморот е неопходен на сегашниот стадиум од еволуцијата.

Извадок од „Светот Отаде“
www.knigi.mk